

Sygnatura akt II K 298/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Łomży II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Modzelewska

Protokolant Monika Korytkowska

bez obecności Prokuratora

po rozpoznaniu dnia 29.11.2018r na rozprawie

sprawy

1. **T. H.**

urodzonego (...) w Ł.

syna P. i M. z domu G.

2. **S. G.**

urodzonego (...) w Z.

syna Z. i Z. z domu N.

oskarżonych o to, że: W dniu 11 lutego 2018 roku w Ł. przy Al. (...) w Zajeździe (...) woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia S. O. w ten sposób, że uderzając pięściami po głowie pokrzywdzonego naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156§1kk lub w art. 157§1kk, w wyniku czego S. O. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy z raną tłuczoną i krwiakiem podskórnym okolicy ciemieniowej prawej oraz złamania kości nosa, które to obrażenia spowodowały naruszenie prawidłowej funkcji narządów ciała na czas poniżej 7 dni

tj. o czyn z art. 158§1 kk

I. Oskarżonych **T. H. i S. G.** uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu i za to z mocy art. 158§1 kk skazuje, a z mocy art. 158§1 kk w zw. z art. 37a kk w zw. z art. 33§1 i 3 kk wymierza im kary grzywny tj. T. H. w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych, S. G. w wysokości 100 (sto) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.

II. Na zasadzie art. 46§2 kk orzeka wobec oskarżonych T. H. i S. G. nawiązki na rzecz pokrzywdzonego S. O. w kwotach po 500 (pięćset) złotych.

III. Zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty: od T. H. 300 zł, od S. G. 200 zł, jak też obciąża ich kosztami procesu w częściach równych tj. w kwotach po 98,50 zł.

sygn. akt II K 298/18

UZASADNIENIE

Na wstępie zaznaczyć należy, że przy sporządzaniu uzasadnienia w niniejszej sprawie, w której na rozprawie rozpoznano między innymi wniosek oskarżonego T. H. złożony w trybie art. 387§1 kpk, Sąd ograniczył zakres pisemnego uzasadnienia jedynie do przypisanego oskarżonemu czynu, wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz kwestionowanych rozstrzygnięć w nim zawartych, stosownie do brzmienia art. 424§3 kpk.

W toku prowadzonego dochodzenia dot. pobicia S. O., Komenda Miejska Policji w Ł. ustaliła, iż dopuścili się go dwaj pracownicy ochrony Zajazdu (...) w Ł. tj. T. H. i S. G..

Ustalono, iż w dniu 11 lutego 2018 roku pokrzywdzony S. O., będąc już pod działaniem alkoholu, około godziny 23.00 – 24.00 przybył do Zajazdu (...) na ul. (...). Legionów w Ł.. W tym zajeździe jako ochrona pracowali wówczas dwaj mężczyźni tj. zatrudniony tam na stałe S. G. oraz pomagający mu w tym dniu T. H., którzy w momencie jego przybycia spożywali posiłek przy jednym ze stolików. S. O. dosiadł się do innego stołu, przy którym siedział m. in. R. G. i K. S., którzy wówczas spożywali alkohol. Pokrzywdzony rozmawiał przez chwilę z R. G. po czym rozpoczął zaczepki słowne i wyzwiska kierować w stosunku do pracowników ochrony. Powodem takiego zachowania prawdopodobnie był fakt, iż wcześniej, z uwagi na swoje naganne zachowanie był zmuszony przez m. in. S. G. do opuszczenia tego lokalu w trakcie zamkniętej imprezy, na którą wszedł bez zaproszenia. Kiedy na skutek kierowanych do nich wyzwisk oskarżeni podeszli do S. O. do stolika, wywiązała się między nimi ostra dyskusja. Kiedy pokrzywdzony wstał od stolika i nadal używał wobec nich słów wulgarnych, z uwagi na jego zachowanie oskarżony S. G. nakazał mu opuszczenie lokalu. Po chwili z uwagi na aroganckie zachowanie S. O., pomiędzy nim a oskarżonymi doszło do szarpaniny, która przeniosła się po chwili w okolice baru. W trakcie szarpaniny i prób zmuszenia go do opuszczenia lokalu S. O. próbował uderzyć oskarżonych, na co T. H. odpowiedział mu zadaniem ciosu lub dwóch pięścią w twarz, w wyniku których on upadł. Ciosy pięścią w twarz zadał mu też oskarżony S. G.. Na skutek powyższego S. O. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy z raną tłuczoną i krwiakiem podskórnym okolicy ciemieniowej prawej oraz złamania kości nosa, które naruszały prawidłowe funkcjonowanie jego organizmu na czas poniżej 7 dni.

Po całym zajściu S. O. zawiadomił o nim policję, która przybyła na miejsce, ustaliła świadków zdarzenia, jak też osoby które miały pobić pokrzywdzonego.

Oskarżony T. H. na dzień orzekania nie był karany, nie mniej jednak był tymczasowo aresztowany w związku z innym postępowaniem karnym toczącym się przez Sądem Rejonowym w Łomży.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

wyjaśnień oskarżonych: T. H. (k. 54 – 55, 109 – 109odwr.), S. G. (k. 58 – 59, 109odwr.), a nadto dokumentacji medycznej (k. 6), kopii notatnika (k. 7 – 8), opinii sądowno – lekarskiej (k. 12), protokołu oględzin (k. 13 – 31), danych osobopoznawczych (k. 60, 62, 67 – 71, 74 – 75).

Oskarżony T. H. na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu twierdząc, że faktycznie zadał pokrzywdzonemu jeden cios pięścią w twarz ale w momencie, kiedy ten próbował go uderzyć wówczas, kiedy wraz z S. G. wyprowadzali go z zajazdu (k. 54 – 55).

Składając natomiast wyjaśnienia na rozprawie (k. 109 – 109odwr.) stwierdził, że przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Nie mniej jednak nadal twierdził, że okoliczności pobicia pokrzywdzonego były takie, jak wyjaśniał o nich wcześniej. W porozumieniu z obrońcą złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie mu kary grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 20 zł jedna stawka oraz zasądzenie na rzecz pokrzywdzonego tytułem nawiazki kwoty 500 zł, obciążenie go kosztami postępowania i opłatą.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonego T. H. oraz korelujących z nimi wyjaśnień współoskarżonego S. G., którzy na rozprawie przyznali się do winy tj. do pobicia pokrzywdzonego S. O. oraz

powołany wyżej materiał dowodowy, dał w pełni podstawy do stwierdzenia trafności przedstawionego T. H. zarzutu z art. 158§1 kk.

Zgromadzony w sprawie osobowy materiał dowodowy, poparty dowodami w postaci dokumentacji medycznej (k. 6), kopii notatnika (k. 7 – 8), opinii sądowo – lekarskiej (k. 12), protokołu oględzin (k. 13 – 31), pozwalają na dokonanie kategoriycznych ustaleń stanu faktycznego. Wyjaśnienia oskarżonego H., który na rozprawie przyznał się do winy, nie mniej jednak potwierdził zrelacjonowane w dochodzeniu okoliczności faktyczne, w jakich doszło do pobicia S. O., nie budzą wątpliwości. Jego przyznanie się popełnienia przypisanego mu czynu, w powiązaniu z relacją drugiego sprawcy tj. S. G. (k. 58 – 59, 109odwr.), stanowiło jedynie potwierdzenie faktów i okoliczności wykazanych w sposób jednoznaczny za pośrednictwem innych dowodów. W ocenie Sądu wyjaśnienia, w których T. H. przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, z tych powodów nie budzą wątpliwości.

Jako wiarygodne Sąd uznał też dowody z dokumentów, albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione do tego organy, w prawem przewidzianej formie i nie zachodziły jakiegokolwiek wątpliwości, co do prawdziwości zawartych w nich informacji. Wszystkie powyższe dokumenty zostały sporządzone przez podmioty publiczne, na podstawie przysługujących im kompetencji, w granicach określonych przez prawo.

Opinia sądowo - lekarska potwierdzająca zakres i kwalifikację prawną obrażeń ciała pokrzywdzonego, sporządzona została z należytą starannością, a wyprowadzone końcowe wnioski poprzedzone zostały rzetelnymi badaniami i oceną ich wyników, stąd uznać należało tą opinię za w pełni wartościowy materiał dowodowy. Nie ujawniły się żadne okoliczności na podstawie, których można by zakwestionować poziom wiedzy lub bezstronność opiniującego biegłego.

Reasumując powyższe Sąd uznał, iż wina i okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu T. H. czynu nie budzi wątpliwości. Nie budzi wątpliwości, że to obaj oskarżeni, w tym T. H. wzięli udział w pobiciu S. O. w ten sposób, że uderzając pięściami po głowie pokrzywdzonego naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156§1kk lub w art. 157§1kk, w wyniku czego S. O. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy z raną tłuczoną i krwiakiem podskórnym okolicy ciemieniowej prawej oraz złamania kości nosa, które to obrażenia spowodowały naruszenie prawidłowej funkcji narządów ciała na czas poniżej 7 dni, czym w oczywisty sposób wyczerpali znamiona czynu z art. 158§1kk. Poprzez „pobicie należy rozumieć czynną napaść przynajmniej dwóch osób na jedną osobę albo grupy osób na grupę, przy czym w tym ostatnim wypadku to do atakujących należy przewaga. W odróżnieniu od bójki, w wypadku pobicia można jednoznacznie wskazać na atakujących i broniącego (broniących) się.” (A. Marek. Komentarz do art. 158 Kodeksu karnego). W przedmiotowej sprawie mamy więc do czynienia z pobiciem, gdyż w świetle poczynionych ustaleń da się ustalić, że stroną atakującą byli oskarżeni, zaś atakowaną – pokrzywdzony, który poza możliwymi relacjami obronnymi, próby uwolnienia się, osłonięcia przed atakiem, nie podejmował żadnych działań związanych z użyciem przemocy. Natomiast udowodnionym jest, że samo zajście zainicjował swoim nagannym zachowaniem pokrzywdzony S. O., nie mniej jednak z uwagi na pełnioną przez oskarżonych funkcję ochrony, jak też iż byli we dwóch tj. w przewadze liczebnej, nie upoważniało ich to do stosowania wobec niego siły fizycznej polegającej na zadawaniu mu uderzeń pięściami w twarz, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Oskarżeni tym samym nie działali w ramach obrony koniecznej nawet w przypadku bezspornego agresywnego, napastliwego zachowania pokrzywdzonego, gdyż mieli pełną możliwość obezwładnienia go i wyprowadzenia z lokalu. Nie mniej jednak zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala powiązać poszczególnych urazów pokrzywdzonego z działaniem, które można przypisać konkretnemu oskarżonemu. Tym samym zachowań żadnego z nich nie można zakwalifikować z zastosowaniem kumulatywnej kwalifikacji art. 158§1kk w zb. z art. 157§2kk. Można natomiast ustalić powiązanie pobicia (zdarzenia o charakterze zbiorowym) a opisanym w zarzucie skutkiem, na co wskazuje powołana wyżej opinia biegłego mimo, iż nie jest możliwym wykazanie związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem poszczególnego sprawcy a skutkiem (patrz wyroku Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 21 września 2000 r. II AKa 35/2000, Prok. i Pr. 2001, nr 6, poz. 21, dodatek, podobnie - SA w Krakowie wyrok z dnia 29.06.2010 r., sygn. akt Aka 69/10, KZS 2010/9/28).

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisany mu czyn Sąd wziął pod uwagę jego przyznanie się do winy, złożony wniosek o samo ukaranie, a w szczególności okoliczności jego popełnienia (sprowokowanie zajścia przez

pokrzywdzonego), obecną niekaralność uznając powyższe za okoliczności łagodzące. Za okoliczności obciążające Sąd uznał skutki tego pobicia, które ograniczyły sprawność fizyczną pokrzywdzonego, jak też nagminność tego typu przestępstw i ich negatywny wydźwięk społeczny.

Pomimo powyższych okoliczności, Sąd spośród katalogu kar przewidzianych w Kodeksie karnym, wymierzył oskarżonemu karę grzywny tj. karę finansową uznając, że jest adekwatna w stosunku do jego zawinienia, opierając powyższe o treść art. 37a kk. Sąd wymierzając tą karę orzekł ją zgodnie z wnioskiem oskarżonego i jego obrońcy, złożonym w trybie art. 387 kpk. Uznał, iż jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, jak też przede wszystkim sytuację materialną i rodzinną.

Zgodnie z wnioskiem oskarżonego i jego obrońcy, w oparciu o treść art. 46§2 kk orzekł wobec T. H. nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego S. O. w wysokości 500 zł.

Zgodnie z wnioskiem oskarżonego i jego obrońcy, w myśl art. 627 kpk oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz.223 z późn. zm.) zasądzono od oskarżonego T. H. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 300 zł oraz pozostałe koszty sądowe w kwocie 98.50 zł.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.